

*Toneelgroep Maastricht
speelt Heijermans
in regie met ruis*

■ Boven-
buurjongen
Naphtalie
(Lennart
Monaster)
koestert
voor Sonja
(Jessie
Wilms) een
stille liefde.

FOTO: BEN
VAN DUIN

LACHEN OM NIET TE HUILEN

■ TONEEL

Matthijs de Sterke gaat bijna kopje-onder. De kleine winkelier wordt kapot geconcurrereerd door het nabijgelegen warenhuis, met z'n helverlichte etalages en z'n afbraakprijzen. Klanten heeft De Sterke nauwelijks meer in *De opgaande zon* (1908). De bel van zijn winkeldeur klingelt bij Toneelgroep Maastricht uitsluitend nog voor zijn schuldeisers.

Toch lijkt zijn levenslust er niet erg onder te lijden in dit

Voorstelling: 'De opgaande zon' door Toneelgroep Maastricht; **regie:** Arie de Mol; **auteur:** Herman Heijermans; **decor & kostuums:** Theo Tienhooven; **licht:** Gé Wegman; **spel:** Jack Vecht, Gitta Vleuren, Jessie Wilms, Hans van Leipsig e.a.; **gezien:** Derlon Theater, Maastricht; **info:** www.toneelgroepmaastricht.nl

stuk van Herman Heijermans, gesitueerd in hetzelfde milieu als diens vaker gespeelde *Eva Bonheur*. De tijdloze wereld van tegen faillissement vechtende middenstanders kende de schrijver van dichtbij. Voordat hij met zijn pen carrière maakte, was hij zelf kort een weinig suc-

cesvol handelaar in lompden.

Zes jaar geleden, toen Toneelgroep Maastricht nog Het Vervolg heette, speelde acteur Jack Vecht de hoofdrol in *Eva Bonheur*. Nu doet hij hetzelfde in *De opgaande zon*. Opnieuw is zijn personage iemand die lacht om niet te hoeven huilen. De (gespeelde) vrolijkheid van Matthijs de Sterke is zijn laatste houvast en geen gebrek aan verantwoordelijkheid, zoals anderen hem soms verwijten.

Hij deelt die onverwoestbare instelling met zijn dochter Sonja, een mooie rol van Jessie Wilms. In hun sterke band zit ook de kiem van de tragedie die zich in *De opgaande zon* voltrekt. Het spel van deze twee acteurs voor-

ziet deze voorstelling van een kloppend hart, al zorgt de regie van Arie de Mol voor nogal wat ruis. Zijn voorliefde voor kleurrijk en vitaal toneel leidt hier soms te veel af van de kern.

De mengeling van speelstijlen, accenten en idioom doet chaotisch aan. Verder wordt er niet in alle bijrollen even goed geacteerd en eisen sommige elementen onevenredig veel aandacht. Het volgepakte huiskamerdecor, met doorkijkjes naar de gang en de bovenverdieping, weerspiegelt de rommeligheid van deze encenering. Al levert de aanpak van De Mol – dat moet ook gezegd – wel een paar beeldende vondsten op.

Marco Weijers

☆☆☆☆☆